

JANNIK

Opkaldet kom klokken 02.48 natten til den 23. december.

”Skynd dig og kom over til mig, for helvede!”

Jannik krummede sig sammen og holdt så fast om telefonen, at hans knoer blev hvide. ”Slap lige af, Lasse. Hvad er der sket?”

”Han ligger helt stille!”

”Hvem?”

”Edgar. Vi kom til at slå ham for hårdt. Det er noget lort!”

Jannik kunne ud over Lasses stemme høre en hulkende lyd fra Michael i baggrunden.

”Så så. Nu trækker du lige vejret, ikke? Og så kommer jeg over til dig i løbet af ti minutter. I rører ikke ved ham imens. Bare lad ham ligge, og så kigger jeg på ham, når jeg kommer.”

”Du skal skynde dig!”

”Der er ingen grund til at gå i panik. Vi ses lige om lidt. Er du med på det, Lasse?”

”Ja. Jeg er med.”

”Godt. Vi ses.”

Jannik lagde på, sad på sengen i den tid, det tog at tage to dybe åndedræt. Rejste sig op og gik ud på badeværelset, hvor tøjet, han havde på i går, lå i en sammenfoldet bunke på en klapstol. Han klædte sig på, trak som det sidste bukserne, frakken og støvlerne på, hvorefter han var ude af døren.

Fuck, fuck, fuck!

Det var en skandale, hvis der var sket noget med Edgar. Jannik havde aldrig haft en intention om at skade ham. Han skulle jo kun udsættes for en omgang, der manede til skræk og advarsel, så han fortrød sine planer om at få syndsforladelse.

Sneflager dalede ned fra himlen og skinnede hvidt i skæret fra gadelygterne, mens Jannik forcerede den korte strækning hen til Lasses lejlighed. Opgangen lugtede af ammonieret karamelliseret sukker fra nogens madlavning. Jannik rynkede på næsen og mærkede opkastningsrefleksens alarmere ham om alvoren af den situation, han og kammeraterne befandt sig i.

Lasse åbnede døren, straks Jannik brugte dørklokken. Med fagter viste han Jannik ind i stuen.

Edgars krop lå i en skæv vinkel på gulvet. Ansigtet var plantet på siden, og han lå på maven.

Jannik gik hen og mærkede efter puls på halsen.

Der var ikke nogen puls.

”Hvor længe har han ligget her?”

”Vi ringede til dig, lige efter han knaldede ned i gulvet.”

”Han er jo død.”

”Det ved vi godt.”

”Hvad tænkte I på? Regner I med, at det bliver nemmere at undgå strisserne efter det her?”

Michael sad i en lænestol over for Edgars lig og vippede febrilsk med foden. ”Du så ikke, hvordan han var. Han tændte fuldstændig af på os, da vi daskede lidt til ham. Du ved, for lige at skræmme ham til at makke ret. Det var jo det, vi aftalte. At vi skulle sætte ham på plads.”

”Ja, men sgu da ikke, så han ikke ser måne og stjerner længere. Jeg fatter ikke, hvordan en simpel omgang prygl kunne udvikle sig til det her.”

Lasse rystede på hovedet. ”Det gør jeg heller ikke.”

”Hvem af jer slog ham i hovedet?”

Michael rakte hånden i vejret.

”Godt, Michael fra sjette klasse. Det var dygtigt udført. Virkelig en fuldtræffer, det må jeg sige.”

Janniks stemme dirrede. Han lagde en hånd på Edgars brystkasse og overvejede et øjeblik mund-til-mund metoden eller pres på brystkassen. Men det var for sent. Edgar var væk.

Den dirrende intensitet i Janniks brystkasse forplantede sig til resten af kroppen. Han mærkede en murrende fornemmelse i mellemgulvet, der blev til stikkende smerter, i takt med at han indså, hvad han stod overfor.

”Så er der kun en ting at gøre. Vi skal have liget skaffet af vejen.”

Michael rejste sig fra lænestolen og stillede sig ved siden af Lasse. ”Ja. Det er det, vi gør.”

”Hvis I har en idé til, hvordan det klares nemt og hurtigt, må I endelig sige til.”

Lasse stak en finger mod tindingen, som om han gravede i sin hjerne.

Jannik gjorde et kast med hovedet og snøftede. Kiggede skiftevist på Lasse og Michael. Sådan sad han, indtil Michael endelig bød ind.

”Vi kunne pakke ham ind i sorte plasticsække og bære ham ned i bilen nu i nat, hvor der er mørkt.”

Lasse fnyste. ”Der er gadelygter og mennesker i Aalborg på alle tidspunkter af døgnet, stupid.”

”Joh,” sagde Jannik, ”men ikke så mange lige nu. Hvis vi skal have hele hans lig ud herfra på én gang, skal det ske nu.”

”Hvis vi ikke får hele hans lig ud på én gang, hvad kan vi så gøre med det?”

”Vi kunne vel bruge din affaldskværn.”

”Ude i køkkenet?”

”Ti point til professoren.”

”Det bliver sgu nok for besværligt, Jannik.”

”Ja. Det er også en dum måde, der vil efterlade dna. Hvem så ham komme herop sammen med jer?”

”Vi kontaktede ham uden for din lejlighed og udgav os igen for at være Jehovas vidner sendt af hans familie, der ønskede en reunion med ham. Han købte den sgu.”

”Så I to gik sammen med ham hele vejen fra Dannebrogsgade og op i din lejlighed?”

Lasse nikkede.

Senere, da Jannik lå i sin seng, befandt musklerne sig stadig i Lasses lejlighed. Jannik vendte dynen og puden om, da begge var gennemblødt af sved. Synet af Edgar blev importeret til ham som kasser med labels.

Forsigtig.

Retur til afsender.

Død mand i kiste.

Jannik rejste sig op, trak i slåbrok og listede ind til Sigrid. Hun lå med lukkede øjne og trak vejret som et spædbarn. Han kærtegnede hende på kinden, gik ud i køkkenet og satte sit yndlingsmorgenbrød i ovnen, græskarstykker med cheddarost. Mens de blev varmet op, tjekkede han nyhedsoverskrifterne på sin smartphone.

Det seneste døgn er der registreret 2127 nye covid-19 tilfælde i Danmark. 24-årig kvindelig cyklist slået ned og dræbt på cykelsti i København. Kongehuset deltager i fællessang juleaften.

Timeren på ovnen ringede. Han tog brødene ud af ovnen, lavede en æggesandwich til sig selv og en kalkunsandwich til Sigrid. Han spiste sin egen først, gik derefter ind og satte en bakke med sandwich og æblejuice på bordet ved siden af Sigrids seng.

”Så er det tid til at vågne, mor.”

Han gned hende på panden og over håret, indtil hun glippede med øjnene og åbnede dem.

”To minutter mere.”

”O.k.”

Jannik satte sig på kanten af sengen og foldede hænderne. Lillejuleaftensdag markerede sig med snefnug, der havde dalet i de sidste to døgn. De var store og langsomme uden for vinduet lige nu.

Han vendte blikket mod kommoden, hvor der stod en kosmetikjulekalender fra Matas, et hæklet nissepar og en porcelænskonkylieskal

med hendes øreringe og halskæde. Overfladen på kommoden skinnede. Han havde gjort ekstra rent i løbet af december, hvor han fandt julepynten frem og pyntede op, mens Sigrid sad og sang julesalmer i stuen. Hun var halvdøv efterhånden, så tonerne lå lige en volumen over det, der virkede behageligt.

Han vækkede hende igen og talte med hende om julemenuen til i morgen, som han havde styr på. Hun strakte sig og spiste morgenmad, hvorpå han gik ud med bakken i køkkenet. Opvasken var næsten færdig, da det ringede på døren.

Han åbnede døren på klem. Det var Lasse og Michael.

”Er I færdige?”

”Ja.” Lasse holdt sit toneleje lige så lavt som Janniks.

”Hvordan gik det?”

”Som vi aftalte. Men vi er nødt til at tale med dig. Kan vi komme ind?”

”Det ved du godt ikke kan lade sig gøre.”

”Det er bare ... vi har det ikke så godt med det hele. Kan vi tage en lille snak?”

Jannik mærkede sine kæber arbejde, mens hans tanker afsøgte forskellige muligheder. Lasse og Michael så bange ud. Ja, mere end det, de så panikslagne ud, hvilket ville kunne medføre flere fejltagelser, som Jannik ikke havde råd til at tage på sin kappe.

Med en gestus som en tjener på en dyr restaurant viste Jannik sine kammerater ind i entréen. De afførte sig deres overtøj og bevægede sig ind mod stuen.

”A-a. Jeres sko. Og når I har taget dem af, sætter vi os ud i køkkenet. Min mors sovekammer grænser op til stuen.”

De tog skoene af og stillede sig ud i køkkenet sammen med Jannik, der lukkede køkkendøren.

”Fik I ham placeret nede i trappeskakten?”

Michael nøs, tørrede sig om munden og svarede. ”Ja, det ligner, at han er gledet på de glatte trin, er faldet og har slået hovedet. Ligesom vi har aftalt.”

”Godt. Hvad er så problemet?”

Lasse tog ordet. ”Hvad nu hvis Michael og jeg er blevet set sammen med Edgar? Oveni købet som de sidste personer, der så ham i live? Og hvad med dødstidspunktet? Er der ikke noget med, at retsmedicinere vil kunne se, hvis liget er blevet flyttet?”

”Jo. Det var jo derfor, jeg bad jer om at gøre rent i din lejlighed fra a til z, så der ikke findes nogle dna-beviser. Resten må være op til panserne og retsmedicineren. Hvis bare I fastholder jeres uskyld, såfremt de dukker op og afhører jer, og fortæller den dækhistorie, som vi har gennemgået, så kan vi ikke gøre mere end at håbe på et julemirakel.”

”Jamen hvis de nu mistænker os for at stå bag? Hvis de gennemskuer historien med, at han opsøgte os, fordi han var interesseret i vores parti ...”

”Der er mange hvis'er. Jeg har ligget og tænkt som en gal hele natten og morgenen. I må også være helt oppe at køre af søvnmangel. Så lad os nu få nogle timers søvn og mødes og tale videre om det i morgen.”

”Okay,” sagde Lasse og trak hvislende luft ind gennem munden.